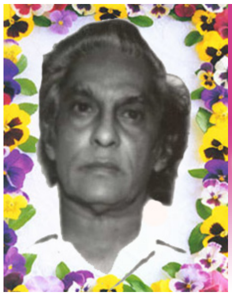

చావు తప్పితే చాలు...

డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన

కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

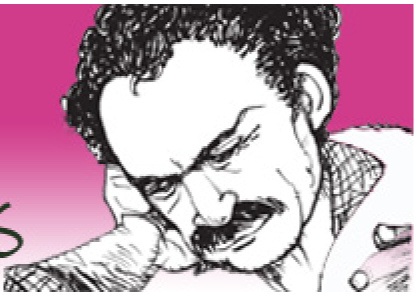

47 సంవత్సరాల క్రిందట విడుదలైన ఈ నవల ఆ రోజుల్లో సృష్టించిన సంచలనం అంతా ఇంతా కాదు. 1962 నుంచీ 1976 వరకూ మూడు సార్లు పునర్ముద్రించబడింది. దాదాపు 15,000 కాపీలు పైగా అమ్ముడుపోయాయి ఆ రోజుల్లోనే. ఈ నవల పుస్తకం వెనుక నున్న క్రింది వాక్యాలు నవల పట్ల ఉత్కంఠతని రెట్టింపు చేస్తాయి.

***

భారతి భుజాల మీద ఏదో చేతులు వేసింది. మొహానికి ఏదో రాసుకుంది? ఏమిటది?

మెట్లమీద ప్రసాద్ చూసిన ఆకారం ఏమిటి? మనిషి కాదని నిశ్చయంగా ఎందుకన్నాడు?

వైకుంఠరావు చనిపోయి రెండు రోజులైంది. అతని శవం, మేడమీద కుర్చీలో ఎట్లా ఉంది? ఇంట్లో ఎట్లా తిరుగుతోంది?

"దూరంగా పొండి, తలుపు దగ్గరకి వెళ్ళకండి" అని అరుస్తూ భారతి ప్రసాద్‌నీ, శేఖర్‌నీ ఎందుకు వెనక్కి లాగింది.?

ఈ పుస్తకం రాత్రిళ్ళు ముట్టుకోవద్దు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చదవొద్దు. భయం వేసినప్పుడు అప్పటికి చదవడం ఆపి కొంతసేపటి తర్వాత మళ్ళీ మొదలుపెట్టండి..!

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

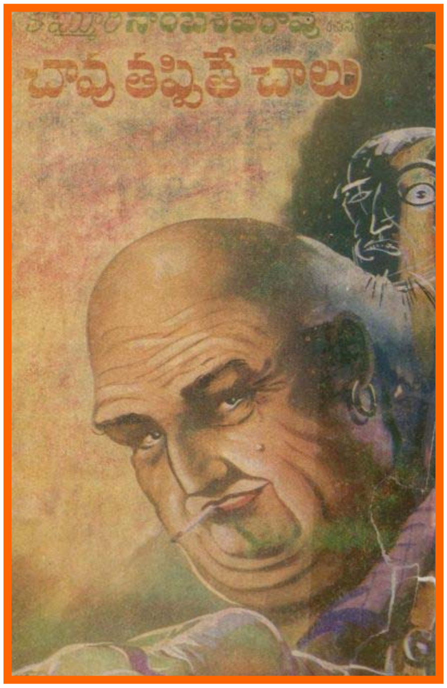

5

"మీ మామయ్యకి ఒంట్లో బాగాలేదట. సాయంకాలం డాక్టర్ సుదర్శనం కనిపించి చెప్పాడు" అన్నాడు వైకుంఠరావు పడక కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఏం జబ్బు?" అడిగింది పద్మ చదువుతున్న పుస్తకం మీద నుంచీ దృష్టి మరల్చకుండా,

"గుండె జబ్బుట మంచం మీదనుంచీ కదలడానికి వీలు లేదట, ఏక్షణాన్నయినా ప్రమాదం కలగవచ్చని చెప్పాడు డాక్టర్."

"పట్నంలో ఏ నర్సింగ్ హోంలో నైనా చేరకూడదూ ఆ మారుమూల ఎక్కడో విసిరి పారేసినట్లున్న చోట ఉండకపోతే!" అన్నది పద్మ విసుగ్గా.

"రేపు పొద్దున్న మనం అక్కడకి వెళుతున్నాం." అన్నాడు వైకుంఠరావు చుట్ట వెలిగిస్తూ,

పద్మ పుస్తకం మూసేసి తండ్రివైపు చూసి 'నేనెందుకు! నువ్వు వెళ్ళి చూసిరా!" అన్నది.

"బావుండదు. నువ్వూ రావాలి!"

"రేపు బయలుదేరడానికి వీల్లేదు, నేనూ నా స్నేహితురాళ్ళం కలిసి రేపు సాయకాలం

సినిమాకి టిక్కెట్లు బుక్ చేసాము."

వైకుంఠరావు కూతుర్ని కోపంగా చూస్తూ "టిక్కెట్టు వృధా అవకుండా ఇంకెవరికయినా ఇయ్యి. రేపొద్దున్న మనం బయలుదేరుతున్నాము. అది నిశ్చయం" అన్నాడు.

పద్మ తండ్రిని తీక్షణంగా చూస్తూ మౌనంగా ఉండి పోయింది.

వైకుంఠరావు కూతుర్ని చాలా గారాబంగా పెంచిన మాట నిజమే అడిగిందల్లా ఇచ్చేవాడు. పద్మ నాలుగో ఏటే తల్లిని పోగొట్టుకుంది. అప్పట్నించీ వైకుంఠరావే పద్మకి తల్లీ, తండ్రి.

(తెలుగులో మొట్టమొదటి హారర్ ఫిక్షన్ నవల ఇది . మొదటి ముద్రణ: 1962లో)

"ఆ మారుమూల నాకేం తోస్తుంది నాన్నా!" అన్నది పద్మ.

వైకుంఠరావు కుర్చీలోంచి లేచి పద్మ దగ్గరికి వెళ్ళి తల నిమురుతూ "పద్మా! పంతొమ్మిదేళ్ళు వచ్చాయి నీకు. ఇంకా ఇలా చిన్నపిల్లలా మారాం చేస్తే ఎలా చెప్పు! నాకూ యాభై ఐదేళ్ళు నిండాయి. రిటైర్ అయ్యాను. వచ్చే పెన్షన్ మన జీవనానికి సరిపోవడంలేదు. సంపాదన ఉన్న రోజుల్లో జాగ్రత్త పడి వెనక వెయ్యలేదు. నేను చటుకున కన్ను మూస్తే నీ గతేం కాను!" అన్నాడు.

"ఇప్పుడా విషయం దేనికి?" అన్నది పద్మ.

"స్కూలు ఫైనల్ వరకూ చదివి మానేశావు. ఇంకా చదివి ఏ డాక్టరు పరీక్షో పాసవడం మంచిది అంటే విన్నావు కావు. రెండేళ్ళయిది. చదువు మానేసి. నీకు పెళ్ళి కావాలా! కట్నం ఇవ్వనిదే అల్లుడు దొరకడు. కట్నం ఇవ్వడానికి నా దగ్గిర డబ్బులేదు అవి నీకు తెలుసు - నీ గతేం కాను!"

"అందుకని?" అడిగింది పద్మ.

"శేఖరం అమెరికాలో చదువుతున్నాడు నీ చిన్నప్పుడు మీ అమ్మ, మీ మామయ్య మీ ఇద్దరి విషయం అనుకునే వాళ్ళు, అందుకే అక్కడికి వెళదాం."

"శేఖరం లేడుగా అక్కడ?"

"శేఖరం లేకపోతేనేం? మీ మామయ్య మాట ఇస్తే చాలదూ?"

"శేఖరం గురించి మామయ్య మాట ఇస్తాడని అనుకోను."

"అదంతా నీకెందుకు! రేపు పొద్దున్న బయలుదేరుతున్నాం" అన్నాడు వైకుంఠరావు.

6

"ఏం రా! ఏమైంది?" అడిగాడు లింగమూర్తి, కొడుకు లోపలికి రాగానే.

ప్రసాద్ టై ఊడదీస్తూ "ఏమవుతుంది! నాకన్నా పెద్ద చదువులు చదివిన వాళ్ళు వచ్చారు." అన్నాడు నీరసంగా.

"బి.ఏ. ప్యాసయ్యావు. ఉద్యోగం దొరక్క ఏమవుతుంది! కొంచెం ఓపిక పడితే సరి!" అంటూ కాఫీ గ్లాసు అందించింది భానుమతి కొడుక్కి.

"మీ పెదనాన్నకి ఒంట్లో బాగాలేదట. గుండె జబ్బుట, మంచం మీదే ఉన్నాడుట ఉత్తరం వచ్చింది" అన్నాడు లింగమూర్తి కొడుక్కి ఉత్తరం అందిస్తూ.

ప్రసాద్ ఉత్తరం చదివి మడిచి తండ్రి చేతికిచ్చి "చూడటానికి వెళుతున్నావా?" అడిగాడు.

"రేపు బయలుదేరుదాం" అన్నాడు లింగమూర్తి.

"బయలుదేరుదాం అంటున్నావు - నేనెందుకు?"

"నువ్వేకాదు మీ అమ్మకూడా."

"సారీ నాన్నా! ఆ మెడికల్ కంపెనీకి నిన్న దరఖాస్తు పడేశాను. బహుశా ఒకటి రెండు రోజుల్లో జవాబు రావచ్చు. తీరా ఇంటర్వ్యూకి రమ్మంటే ఎనిమిదివందల మైళ్ళు ప్రయాణం చెయ్యాలి" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అంతదూరం పోవడమెందుకు! నీ పెద్దనాన్నకి చాలా వ్యాపారాలున్నాయి. మంచి పరపతీ ఉన్నది. క్షణంలో నీకు ఉద్యోగం ఇప్పించగలడు."

"నీకంత నమ్మకం ఉంటే సరే! నాకు కావలసింది ఉద్యోగం."

రాత్రి పడుకున్నాక "ఏమండీ! బావగారు మనవాడికి కూడా కొంత ఆస్తి రాస్తారంటారా!" భర్తని అడిగింది భానుమతి రహస్యంగా.

"ఏమో చూడాలి. శేఖర్ అమెరికాలో ఉన్నాడు. అన్నయ్యకి జబ్బుగా ఉంది. సమయానికి వెళ్ళి కాస్త తోడుగా, సహాయంగా ఉంటే అభిమానం కొద్దీ కొంత ఇవ్వవచ్చు. అదే నా ఆశ." అన్నాడు లింగమూర్తి.

లింగమూర్తి కామరాజుని చూసి అయిదేళ్ళయింది. అదీ కామరాజు ఏదో పనిమీద బొంబాయి వచ్చినప్పుడు కలుసుకున్నాడు. లింగమూర్తి బొంబాయిలో ఒక ఫ్యాక్టరిలో టైపిస్టుగా చేరి ఇరవయి అయిదేళ్ళు ఉద్యోగం చేసి రిటైర్ అయ్యాడు. పెన్షన్ వచ్చే ఉద్యోగం కాదు. గ్రాట్యుటీ కొంత వచ్చింది. కొడుక్కి ఉద్యోగం దొరికి, తనని పోషించేటంతవరకూ ఆ డబ్బు పొదుపుగా వాడుకోవాలి. రెండేళ్ళయినా ప్రసాద్‌కి ఉద్యోగం దొరకలేదు, డబ్బు అయిపోవస్తోంది. మద్రాసుకి వెళ్ళి కామరాజు ఇంట్లో ఉంటే ఖర్చు ఉండదు, ప్రసాద్‌కి ఉద్యోగం దొరుకుతుంది అనే ఆశతో బొంబాయినుంచి మకాం మార్చెయ్యడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

"బావగారు మనల్ని రమ్మని రాయలేదు కదండీ! మూటా ముల్లే కట్టుకుని వెళితే ఆయన ఏమైనా అనుకుంటారేమో!" అన్నది భానుమతి.

లింగమూర్తి నవ్వాడు. "అన్నయ్య అలాంటివాడు కాడు. పైగా లంకంత ఇల్లు. ఆ ఇంటికంతటికీ ఒక్కడూను. అప్పుడు ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడే నన్ను మద్రాసుకి రమ్మని చెప్పాడు. ఇంకా ఉద్యోగంలో ఉన్నాననీ, రిటయిర్ అయినా తర్వాత ఆలోచిస్తాననీ చెప్పాను" అన్నాడు లింగమూర్తి.

7

తెల తెలవారుతుండగా కామరాజు నిద్ర లేచాడు. రాత్రి నిద్రమందు తీసుకోవడం వల్ల మొద్దు నిద్రపోయాడు. లేచి కిటికీలకి ఉన్న తెరలు పక్కకి తీసేశాడు. నీళ్ళ గదిలోకి వెళ్ళడానికి వెనక్కి తిరిగాడు. అప్పుడు చూశాడు పడక కుర్చీలో పడుకున్న భారతిని.

భారతి తన గదిలోకి ఎందుకు వచ్చింది! రాత్రి తనకి తెలియకుండానే తను నిద్రలేచి గొడవ చేశాడా! పాపం! తనకి శుశ్రూష చేస్తూ ఆ పడక కుర్చీలో కూర్చుని నిద్రపోయినట్లుంది. భారతిని లేపి, లేచి వెళ్ళి సుఖంగా పక్క మీద పడుకోమని చెబుదామనుకున్నాడు. లేపితే మళ్ళీ నిద్రపోదు అనుకుని నీళ్ళ గదిలోకి వెళ్ళి అరగంట తర్వాత మళ్ళీ తన గదిలోకి వచ్చి తల తుడుచుకుంటూ భారతి ఇంకా నిద్ర పోతూ ఉండడం చూసి బెల్ నొక్కి, రత్తయ్య రాగానే రెండు కప్పుల కాఫీ తెమ్మని చెప్పి "భారతీ! భారతీ" అని పిలిచాడు కామరాజు.

భారతి ఇటునుంచి అటు కదిలింది.

"అమ్మాయిలే! కాఫీ తాగి వెళ్ళి నీ గదిలో పడుకో!" అన్నాడు కామరాజు భారతి భుజం మీద మృదువుగా తట్టుతూ.

భారతి కళ్ళు తెరిచింది. క్షణంపాటు తనెక్కడ ఉన్నదీ, తన ముందు ఎవరున్నదీ తెలియనట్లు చూసి, తర్వాత జ్ఞాపకం వచ్చి చటుక్కున లేచి నిలుచుని "సారీ! ఒళ్ళు తెలియనంత మొద్దు నిద్ర పట్టింది" అన్నది.

"ఫర్వాలేదులే. ముందు నువ్వు మొహం కడుక్కురా, కాఫీ వస్తోంది." అన్నాడు కామరాజు.

కాఫీ తాగుతుండగా "రాత్రి నేను నిద్ర లేచానా. జ్ఞాపకం లేదే?" అడిగాడు కామరాజు.

"మీరా! నిద్ర లేవలేదు, బాగా నిద్రపోయారు"

"అయితే నువ్వు నా గదిలోకి వచ్చి ఎందుకుపడుకున్నావు!" అడిగాడు కామరాజు ఆశ్చర్యంతో.

భారతి నవ్వి "భయమేసింది. అందువల్ల వచ్చి పడుకున్నాను" అంది.

"పిచ్చి పిల్లా! నన్ను లేపకపోయావా! పీడకల వచ్చిందా!"

"లేదు, మెలుకువ ఉండగానే భయం వేసింది. ఆ గదిలో ఓ అస్తిపంజరం ఉందని నాకు తెలియదు."

"అస్తిపంజరమా!"

"అవును అస్తిపంజరమే! బీరువాలో ఏదో చప్పుడయ్యేటప్పటికి తలుపు తెరిచాను. నా మీద పడింది ఆ ఆస్తిపంజరం. ప్రాణాలు ఎగిరిపోయినంత పనయింది."

"తర్వాత?"

"దీపం వెలిగించి చూశాను. నేలమీద ఎముకుల కుప్ప. మీ గదిలోకి వచ్చి మధ్య తలుపు గడియ పెట్టి పడక కుర్చీలో పడుకున్నాను."

కామరాజు చటుక్కున లేచి అవతల గదిలోకి వెళ్ళాడు. అతని వెనకే భారతీ వెళ్ళి మధ్య తలుపు దగ్గర నిలబడి లోపలికి చూసింది. అస్తిపంజరం ఇంకా అక్కడే ఉంటుందని అనుకోలేదు ఆమె. కాని ఎముకల కుప్ప నేలమీద అలాగే - రాత్రి తను చూసినట్లుగానే ఉంది.

"ఈ బీరువాలోనా?" అడిగాడు కామరాజు పెద్ద బీరువా చూపిస్తూ. భారతి తల ఊపింది. కామరాజు బీరువా తలుపు తెరిచాడు, బీరువాలోంచి నాలుగు ఎలుకలు ఎగురుతూ బయటికి వచ్చి, బీరువా అడుక్కి వెళ్ళిపోయాయి. రెండు నిమిషాలు కామరాజు బీరువాలో ఏదో పరీక్ష చేసి "పాపం! రాత్రి నువ్వు బాగా దడుసుకునుండాలి. నా కూతురు సీత మెడిసన్ చదువుతుండేది అని చెప్పానుగా. ఈ అస్తిపంజరం ఎక్కడో కొనితెచ్చుకున్నది. ఇక అస్తిపంజరం నీమీద ఎలా పడిందంటావా! చూడు! ఇదుగో! తల ఈ కొక్కికి తగిలించి ఉండాలి. నువ్వు తలుపు తీయగానే, ఎలుకలు ఎగరడంతో, కొక్కెంనుంచీ అస్తిపంజరం ఊడి ముందుకి పడి ఉంటుంది" అన్నాడు కామరాజు.

భారతి బీరువా దగ్గరికి వెళ్ళి పరీక్షగా చూసింది. కామరాజు చెప్పినది నిజమే అయిఉండాలి. లేకపోతే అస్తిపంజరం ఏమిటి మీదకి రావడమేమిటి!

భారతి నవ్వి "అవును. నేను అనవసరంగా దడుచుకున్నాను, కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకుని పరీక్షచేసి ఉంటే సరిపోయేది" అన్నది.

అంతలో రత్నయ్య వచ్చి "అయ్యగారూ!" అని పిలిచాడు.

"ఏమిటి!"

"డ్రయివరు మీతో మాట్లాడాలిట"

"రమ్మను." అన్నాడూ కామరాజు తన గదిలోకి వెళుతూ.

డ్రయివర్ గదిలోకి రాగానే "ఏమిటి?" అడిగాడు

"మా అమ్మకి చాలా జబ్బుగా ఉందట. వెంటనే రమ్మని కబురు వచింది." అన్నాడు డ్రయివర్ దీనంగా.

"అలాగా! అయితే ఎన్ని రోజులు శెలవు కావాలి?"

"మళ్ళీ ఎప్పుడు పనిలోకి రాగలుగుతానో తెలియదు సార్!"

కామరాజు మొహం చిట్లించాడు, "ఉన్నట్లుండి, అలా వెళ్ళిపోతే ఇక్కడ మా విషయం! మీ అమ్మని చూసి వెంటనే రా! అవసరమైతే మళ్ళీ వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు.

"చిత్తూరు దగ్గర చిన్న పల్లెటూరు సార్. బస్ కూడా లేదు. ఎడ్ల బండిలో వెళ్ళాలి. ఆ ఊరు చేరుకునేందుకే రెండు రోజులు పడుతుంది"

కామరాజు విసుగుతో చూశాడు.

"అయ్యగారూ నేను వచ్చేంతవరకూ ఇంకో డ్రైవర్ని ఏర్పాటు చేసి వెళతాను."

కామరాజు తలవూపి "ఎవరతను?" అడిగాడు.

"మా దూరపు బంధువులెండి, ఇక్కడే ఉన్నాడు. పిలవనా!"

"పిలు!"

అయిదు నిమిషాలలో డ్రయివర్ ఇంకో మనిషితో తిరిగి వచ్చాడు.

"ఇతనేనండీ!"

"పేరు?" అడిగాడు కామరాజు కొత్తగా వచ్చిన మనిషిని పరీక్షగా చూస్తూ.

"రాజారాం."

"ఇంతకుముందు ఎక్కడ పని చేశావు!"

"రాజారాం జేబులోంచి రెండుకాగితాలు తీసి కామరాజుకిచ్చాడు. తన వద్ద అయిదేళ్ళపాటు డ్రయివర్గా పనిచేశాడనీ, నమ్మకస్తుడనీ, చాలా జాగ్రత్తగా కారు నడుపుతాడనీ, తను కారు అమ్మేయడంవల్ల రాజారాంని పనిలోంచి తీసివెయ్యవలసి వచ్చిందనీ ఉంది ఓ కాయితంలో.

"జీతం, మిగతా వివరాలు చెప్పావా?" అడిగాడు కామరాజు డ్రయివర్ని.

"చెప్పాను! ఒప్పుకున్నాడు. ఇతనికి ఓ చెల్లెలు ఉంది. ఆమె ఇక్కడే ఉంటుందంట."

"ఉండనీ. దానికేం!" అన్నాడు కామరాజు.

"అయితే నేను ఇవాళే వెళ్ళిపోతాను సార్. వీలయినంత త్వరలో వస్తాను" అన్నాడు డ్రయివర్.

కామరాజు దిండు కిందనుంచి పర్సుతీసి, యాభై రూపాయలు ఇచ్చి "మీ అమ్మకి మందు ఇప్పించు, వెళ్ళు!" అన్నాడు.

"ఇవిగో! అయిదువందలు! నేను ఉత్తరం రాస్తాను, అంతవరకూ ఈ ప్రాంతాలకి రాక!" అన్నాడు రాజారాం డ్రయివర్కి డబ్బు ఇస్తూ.

"నన్నీగొడవలోకి ఈడ్వకేం!" అంటూ డ్రయివర్ డబ్బు జేబులో పెట్టుకుని సామాను తీసుకుని అవుట్ హౌస్‌లోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇప్పటికి అయిదువందలు ఖర్చయింది!" అన్నది సావిత్రి విసుగ్గా.

"కొంచెం ఓపిక పట్టు! నీ అయిదువందలే కాక ఇంకా ఎన్ని వందలు నీచేతిలోకి వచ్చి పడతాయో చూడు!" అన్నాడు రాజారాం నవ్వుతూ.

సావిత్రి ఇంట్లో సామాను సర్దడం ప్రారంభించింది.

వంటిల్లూ, నీళ్ళగదీ కాక ఇంకొక్క గదే ఉంది ఆ అవుట్ హౌస్‌లో. అదే హాలూ, పడక గదీ

"చాలా చిన్న ఇల్లు!" అని మొహం చిట్లించింది సావిత్రి.

"కాసిని రోజులేగా ఇక్కడ ఉండడం! ఆ తర్వాత నీ ఇష్టమొచ్చినంత పెద్ద బంగళా కొనుక్కో!" అన్నాడు రాజారాం.

సామానులు సర్దేసి, సావిత్రి రాజారాం దగ్గరకి వచ్చి "సరేగాని, ఇంతకీ ఇన్నిసార్లు అడిగినా చెప్పవేం! ఆ ఇంట్లో ఉన్నాయా?" అడిగింది.

రాజారాం జవాబు చెప్పలేదు.

"ఆ ఇంట్లో ఉన్నాయని ఊహించానులే. ఎక్కడ ఉన్నాయి? నువ్వు ఎక్కడ దాచావు వాటిని?"

"చెప్పను - చెప్పనని చాలాసార్లు చెప్పాను."

"ఏం నామీద నీకు నమ్మకం లేదా! నేను ఆ నగలు తీసుకుని పారిపోతానని భయమా!"

"సావిత్రీ! ఈ రకమైన వాదన ఇప్పటికి పదిసార్లు సాగింది. నీ మీద నమ్మకం లేకపోవడం కాదని చాలా సార్లు చెప్పాను. ఆ నగలు ఎక్కడ ఉన్నదీ నీకు తెలియడం మంచిది కాదు. నేను పదిసంవత్సరాలు ఆ రహస్యం దాచుకోగలిగాను. ఎవరు నన్ను ఎంత హింసించినా, మభ్యపెట్టినా చెప్పలేదు. కాని నీ విషయం వేరు, తెలియక పోవడం నీకే మంచిది."

"ఈ విషయం నాకు తెలిస్తే ఎవరైనా నన్ను ఎత్తుకు పోయి హింసించి ఆ విషయం కనుక్కుంటారని నీ భయం!"

రాజారాం తల ఊపాడు.

"నాకు ఆ విషయం తెలియకపోయినా, నాకు తెలుసునని ఎత్తుకు వెళ్ళి హింసించవచ్చుగా"

రాజారాం మళ్ళీ తలఊపాడు. "నీకు తెలియని విషయం నువ్వు ఎలా చెప్పగలవు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"సరే మనం ఇక్కణ్ణించీ ఎప్పుడు వెళతాం!"

"ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా" అన్నాడు రాజారాం.

8

"వైకుంఠరామయ్యగారు వచ్చారండీ" అన్నాడు రత్నయ్య.

పిలుచుకు రమ్మని రత్నయ్యతో చెప్పి భారతి వేపు తిరిగి "నా బావమరిది. మద్రాసులో ఉంటున్నాడు" అన్నాడు కామరాజు.

అంతలో వైకుంఠరావు, ఆయన కూతురు పద్మ కామరాజు పడక గదిలోకి వచ్చారు.

"ఏం బావా! ఒంట్లో బాగా లేకపోతే కబురు చెయ్యక పోయావా! నిన్న సాయంత్రం డాక్టరు సుదర్శనం చెప్పాడు. వెంటనే బయలుదేరాం" అన్నాడు వైకుంఠరావు పడక కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"పెద్ద జబ్బేమీ చెయ్యలేదు. ప్రస్తుతం ప్రమాదం ఏమీ లేదు. నాకు శుశ్రూష చేసేందుకు డాక్టరు ఒక నర్సుని కూడా పంపాడు. ఇదుగో ఈ అమ్మాయే" అన్నాడు కామరాజు నవ్వుతూ.

"అయితే మాత్రం! నన్ను తోడుగా ఉండమంటే ఉండమా! పట్నంలో ఏం పనున్నది నాకు!" అంటూ వైకుంఠరావు చుట్టతీసి వెలిగించాడు.

అంతలో రత్నయ్య వచ్చి టెలిగ్రాం వచ్చిందని చెప్పాడు టెలిగ్రామూ, సంతకం పెట్టటానికి కాగితమూ ఇచ్చాడు కామరాజుకి.

"ఎరైవింగ్ టుమారో బాంబే మెయిల్ - లింగమూర్తి"

కామరాజు నవ్వుతూ టెలిగ్రాం మడిచి పెట్టి "బాగానే ఉంది" ఒంట్లో బాగాలేదనీ ఇంట్లోనే ఉంటున్నాననీ బయటికి వెళ్ళటం లేదనీ లింగమూర్తికి రాశాను. అంతమాత్రానికే కంగారుపడి బయలుదేరి వస్తున్నాడు" అన్నాడు వైకుంఠరావుతో.

వైకుంఠరావు మొహం చిట్లించి "అంత దూరం నుంచీ వస్తున్నాడా! ఉత్త కంగారు మనిషి" అన్నాడు.

కామరాజు రత్నయ్యని పిలిచి మర్నాడు ప్రొద్దున్నే బొంబాయి మెయిల్ టైముకి సెంట్రల్‌కి కారు తీసుకు వెళ్ళమని డ్రయివర్‌కి చెప్పమన్నాడు.

రత్నయ్య తలఊపి "అయ్యగారూ! తోటమాలి మీతో ఏదో మాట్లాడాలట" అన్నాడు.

"తోటమాలి మాట్లాడాలా! ఏం మాట్లాడాలట!"

"పని మానుకుంటాడట. ఆ విషయం మీతో చెపుతానంటున్నాడు."

"బాగానే ఉంది డ్రైవరు పని మానుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడు తోటమాలా! ఏం వచ్చింది వీళ్ళకి! ఇట్లా రమ్మను".

చేతులు జోడించుకుని యాభై ఏళ్ళ తోటమాలి గదిలోకి వచ్చాడు.

"ఏమోయ్! పని మానేస్తున్నావట? ఎందుకు?" అడిగాడు కామరాజు.

"మావాడికి ఫ్యాక్టరీలో ఉద్యోగం దొరికిందట నెలకి నూటాయాభై జీతం వస్తుందట. ఇంకా పని చెయ్యడం ఎందుకు వచ్చి తన దగ్గర ఉండమని పోరు పెట్టుతున్నాడు వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నాను." అన్నాడు తోటమాలి.

ఎండిపోయిన శరీరం, ముడతలు పడ్డ మొహం, పీక్కుపోయిన కళ్ళు, యాభై ఏళ్ళకే డెబ్బై ఏళ్ళవాడిలా అయిపోయిన తోటమాలిని చూసి కామరాజు జాలిపడ్డాడు.

"సరే! వెళుదువుగానిలే! ఈ వృద్ధాప్యంతో కొడుకు దగ్గర ఉండి సుఖపడతానంటే నేను వద్దంటానా! కాని ఇంకో మనిషి కుదిరేదాకా ఉండకూడదూ!"

"నా పెత్తండ్రి కొడుకుని తీసువచ్చానండీ! కింద ఉన్నాడు. ఇవాళే పనిలో చేరతాడు. పిలవమంటే పిలుస్తాను."

"పిలువు."

తోటమాలి కిందకి వెళ్ళి కొత్త తోటమాలిగా పని చేయడానికి ఒప్పుకున్న మనిషినీ, అతని కొడుకునీ పిలుచుకొచ్చాడు.

"ఇతను నా పెత్తండ్రి కొడుకు శేషయ్య. వాడు శేషయ్య కొడుకు ముద్దబ్బాయి." అన్నాడు తోటమాలి కామరాజుకి వాళ్ళని చూపిస్తూ.

కామరాజు వాళ్ళిద్దరినీ పరీక్షగా చూశాడు. శేషయ్యకి దాదాపు యాభై ఏళ్ళుంటాయి. మంచి పొడుగు, పొడుక్కి తగ్గలావు. కండలు తిరిగిన శరీరం బలమైన చేతులు.

శేషయ్య కామరాజుకి నమస్కారం పెట్టాడు. శేషయ్య కొడుకు ముద్దబ్బాయికి ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి. మోకాళ్ళ వరకూ పంచ, బనియను, టర్కిష్ తువ్వాల భుజం మీద వేలాడుతోంది. కామరాజుకి అతను నమస్కారం పెట్టాడు.

"ఇద్దరెందుకు తోటపనికి?" అడిగాడు కామరాజు.

"ఇద్దరికి జీతం ఇవ్వనక్కర్లేదండీ! నాకు ఇస్తే చాలు. తల్లి లేనివాడు. చిన్నప్పటినుంచీ గారాబంగా పెంచాను. నాతోనే ఉంటాడు." అన్నాడు శేషయ్య.

కామరాజు తోటమాలిని చూసి "జీతం ఎంతో చెప్పావా?" అడిగాడు.

"చెప్పాడండీ మీరెంత ఇచ్చినా సరే. పట్నంలో మురుగు కాలవపక్కన చీకటి గుడిసెలో మగ్గిపోయామండీ! నాలుగు రోజుల పాటు హాయిగా బతుకుదామని వచ్చానండీ!" అన్నాడు శేషయ్య.

కామరాజు తోటమాలికి రావలసిన జీతం ఇచ్చేసి పైన ఇరవై రూపాయలు బహుమానంగా ఇచ్చాడు.

9

కామరాజు ఇల్లు కళకళలాడుతోంది. లింగమూర్తి, భార్య భానుమతి, వాళ్ళ కొడుకు ప్రసాదు కూడా వచ్చేశారు. చీకటి పడేటప్పటికి దాదాపు అన్ని గదుల లోను దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. కామరాజుకి తోచక పోవడం అంటూ లేదు. వైకుంఠరావుతో చదరంగం ఆడడమో, లింగమూర్తితో కబుర్లు చెప్పడమో ఏదో ఒకటి రోజంతా ఇట్టే గడిచిపోతోంది. అంతమంది తన ఇంటికి వచ్చినందుకు కామరాజు సంతోషించాడు. ప్రసాద్‌కి ఎక్కడయినా ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానని మాట ఇచ్చాడు లింగమూర్తికి. పద్మకీ, శేఖర్‌కీ పెళ్ళి విషయం వైకుంఠరావు ప్రస్తావించేసరికి, ఆవిషయం శేఖర్ కే వదిలి వేశాననీ తను మాట ఇవ్వలేననీ చెప్పాడు. ట్రయినింగ్ పూర్తయి ఒక సంవత్సరంపాటు యూరప్‌లో తిరిగివద్దామనుకున్న శేఖర్, తండ్రి అనారోగ్యం తెలియగానే స్వదేశానికి తిరిగి వస్తున్నానని తండ్రికి టెలిగ్రాం ఇచ్చాడు. శేఖర్ తిరిగి వచ్చేవరకూ తను జీవించి ఉండమేనని భయపడుతున్న కామరాజు కొడుకు వస్తున్నందుకు సంతోషించాడు.

భారతికి ఇప్పుడు బాగా తీరికగా ఉంది. టైంకి మందులు ఇవ్వడం తప్ప కామరాజు పక్కన అనుక్షణమూ ఉండవలసిన అవసరంలేదు. ఆయన బంధువుల్లో ఎవరో ఒకరు ఎప్పుడూ ఆయన పక్కన ఉంటున్నారు.

భారతికీ, పద్మకీ తోటలో తిరగడం, టెన్నిస్ ఆడడంతో కాలం గడిచిపోతోంది.

రత్నయ్య కూడా పని మానేసి ఢిల్లీపోతానని చెప్పాడు.

"చాలా విచిత్రంగా ఉందే! మొదట డ్రయివర్, తర్వాత తోటమాలి ఇప్పుడు నువ్వూనా! అంతా రెండు రోజుల్లో ఏమొచ్చేసిందేమిటి!" అడిగాడు కామరాజు.

"ఏమీలేదండి! నాకు పెళ్ళయి ఏడేళ్ళయింది. నా భార్య కాపరానికి రావడం లేదు. పట్నంలో పుట్టి పెరిగింది. వాళ్ళ నాన్న ఒక బాంకిలో వాచ్‌మేన్. పట్నంలో ఉంటే కాపరానికి వస్తానంటోంది. నా మామ రిటైయిర్ అవుతున్నాడు. ఆ ఉద్యోగం నాకు ఇప్పిస్తానన్నాడు అందుకని –" అని గొణిగాడు రత్నయ్య.

"అయితే ఎప్పుడు వెళ్ళాలి?" అడిగాడు కామరాజు.

"ఇవాళే వెళ్తానండీ! రేపు బాంకి మేనేజర్ని చూడాలి."

"ఇలా అకస్మాత్తుగా వెళ్ళిపోతే ఎలా చెప్పు! ఇంట్లో బంధువులు కూడా చాలామంది ఉన్నారు."

"ఇవాళే వచ్చాడండీ నా మేనమామ నన్ను చూడడానికి. మీకిష్టమైతే అతను చేస్తానన్నాడు."

కామరాజు నవ్వాడు, "ముందే ఆలోచించి ఇంకోమనిషిని ఏర్పాటు చేశావన్నమాట. ఏడీ! పిలు!" అన్నాడు.

రత్నయ్య వెళ్ళి రెండు నిముషాలలో తిరిగి వచ్చి "ఇతనేనండీ, మునయ్య" అన్నాడు తనతో వచ్చిన మనిషిని చూపిస్తూ.

కామరాజు ఆ వచ్చిన మనిషిని రెప్పవాల్చకుండా చూశాడు. లావుగా ఉన్నాడు. మంచి పొడుగు, కండలు తిరిగిన చేతులు, పంచకట్టుకున్నాడు. పైన తువ్వాల వేసుకున్నాడు. ఛాతీ మీద, మెడ వెనుక, భుజాల మీదా నల్లగా బిరుసుగా వెంట్రుకలు రాలిపోయాయి నల్లని ఒళ్ళు, పెద్ద కళ్ళు వెడల్పాటి నల్లని కనుబొమ్మలు, పరుచుకున్న ముక్కు, లావుగా ఉన్న పెదిమలు - అతను నమస్కారం పెట్టాడు.

"ఇతను నీ మేనమామా?" అడిగాడు కామరాజు.

"అవునండీ."

"చాలా భయంకరంగా ఉన్నాడు" అన్నాడు లింగమూర్తి ఇంగ్లీషులో.

"రాత్రిళ్ళు కలలోకి వస్తాడు." అన్నది పద్మ ఇంగ్లీషులో.

"భగవంతుడు అలా పుట్టించాడు దానికి అతనా బాధ్యుడు!" అన్నాడు కామరాజు ఇంగ్లీషులో. తరువాత రత్నయ్య వైపు తిరిగి "సరే రత్నయ్యా! నువ్వు బయలుదేరే ముందు కనబడు, జీతం ఇస్తాను" అన్నాడు కామరాజు.

(ఏమిటీ హఠాత్ పరిణామాలు? పనివాళ్ళు ఒక్కొరొక్కరూ ఎందుకు మానేసారు? కొత్తగా చేరిన వాళ్ళెవరు? అసలేమి కాబోతోంది ఆ బంగళాలో..?
తరువాత ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలంటే.. వచ్చేనెల వరకూ ఆగక తప్పదు..!)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..?
లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా?
వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

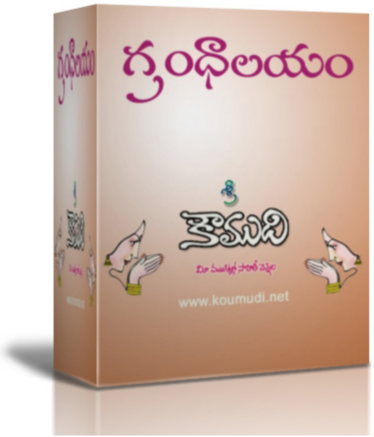

Click here to go to KOUMUDI Library